

241 2. Nov. 1889: 1. Beh. af Loof. om anerkjendte Sygekasser. 242

i Kjøbstæderne 8 $\frac{1}{2}$ Kr. og i Landdistrikterne 6 $\frac{1}{2}$ Kr. aarlig, medens det i Landdistrikterne nu kun er 3 Kr. gjennemsnitlig. Stulde man nu pludselig gaa saa stærkt op, saa frygter jeg for, at mange Sygekasser vilde blive borte, vilde forsvinde, nogle vilde ikke søge Anerkjendelse og føre en hensygnende Tilværelse, andre vilde opløses. — Forøvrigt bemærkede den ærede Minister, at naar Kassen kun gav Sygepenge, saa var det ikke en Sygekasse; jeg tilstaa, at den Argumentation fortaar jeg ikke. Det er da ogsaa vitteligt, som det blev oplyst i Gaar, at mange Sygekasser, som kun give Sygepenge, ere ogsaa medregnede i den ærede Ministers Fremstilling som Sygekasser, og Navnet have de Ret til at bære, selv om de kun give Sygepenge og ikke Andet, naar det paa gjældende forstfædte Individ er ramt af Sygdom. Det Argument synes jeg ikke har Noget paa sig, at der absolut skal fordres Bøgehjælp, inden man kan kalde Kassen for Sygekasse. Idet der gives Penge, naar Medlemmerne ere syge, saa maa Kasserne med det Samme betegnes som Sygekasser. Naar en Sygekasse har faaet Anerkjendelse, og tillige har faaet Tilskud — det være større eller mindre — saa behøver man ikke at være bange for, at den ikke vil gjøre Noget for at komme frem. Tværtimod den skal nok forsøge paa at anspænde alle Kræfter for at naa saa vidt som muligt. De Forsigtighedsregler, som den ærede Minister vil opstille her, ere ganske overflødige, mener jeg. De ville virke til, at Sygekasserne gaa tilbage i Stedet for, at Formaålet maatte være at pleie en saadan spæd Plante, thi en spæd Plante ere Sygekasserne paa mange Steder, og den kan kun gro med en nogenlunde naturlig Væxt, naar man pleier den.

Spøgs: Jeg skal heller ikke komme ind paa den Plan for en fuldstændig Arbejdslovgivning, som blev udviklet af det ærede Medlem for Helsingør (Tvede), og hvorpaa vi igrigt have adskillige Forbilleder ikke alene i den nyeste Lovgivning, men i Mindretallets Forslag i Arbejdskommissionen. Jeg skal blot gjøre en Bemærkning med Hensyn til den Indflydelse, det vilde have paa det foreliggende Forslag, hvis man fra Tingets Side vilde mene, at man skulde hellere arbejde henimod det Maal, som blev fastsat

af det ærede Medlem. Følgen deraf vilde ganske sikkert blive, at der slet ikke vilde blive Noget ud af det foreliggende Forslag, thi den Tanke om Evangs-Statssygekasser, som udvikledes af det ærede Medlem paa dette Omraade, er stift imod Tanken i dette Lovforslag; det er de frivillige, private Kasser, der skulle støttes efter dette. Der kunde heller ikke blive Noget ud deraf, fordi det vilde staa i en stærk Modsetning til det ærede Medlems Tanke, og selv om den ikke var tilstede, saa vilde det dog være umuligt at faa Noget ud deraf, fordi i hvert Tilfælde Behandlingen af det skulde udjætttes. Det ærede Medlem bemærkede ogsaa i Gaar, at det var rigtigt at udsette det, indtil der forelaa Forslag om Alderdomsforjærgelse, og i Dag udvikledes det, hvorledes der ogsaa maatte foreligge Forslag om Voldgiftsret, og man kunde gaa videre, saa at der skulde foreligge Forslag om alle de Punkter, som høre ind under Arbejdslovgivningen. Dette Spørgsmaal har delvis bestjæftiget Udvalget i forrige Samling, som imidlertid for det overbeieende Flertals Vedkommende — det kan maatte siges enstemmig — kom til den Opfattelse, at det ikke gik an. Det vilde man ikke tilraade Thinget, at man stillede sig saaledes overfor det nærværende Forslag, at man lagde det til Side for at vente paa noget Bedre, idet man antog, at det var ikke rigtigt saaledes at styde fra sig, det Gode, man kunde naa, for at jage efter mulig større Planers Realisation, som ligger ude i en ubestemt Fremtid. Man mente, at det var bedre at tage den ene Jul i Haanden end at vente paa de 10 paa Taget, og det tror jeg af mange Grunde er rigtigt. Jeg er i den Henseende enig i, hvad den høitærede Indenrigsminister ogsaa udviklede i Gaar, at man gaar sikrest og bedst frem og raader hurtigt Bod paa, hvad der skal raades Bod paa, naar man tager Sagen lidt mere stykkevis.

Jeg skal heller ikke udforligt komme ind paa de forskjellige enkelte Punkter, som bleve fremdragne under Forhandlingen i Gaar, og som der vil blive rigelig Leilighed til nærmere at drøfte, men jeg vil kun overfor den høitærede Indenrigsminister omtale et Par Punkter. Naar den høitærede Minister besluttede eller mente, at han maatte have begaaet en „tattist“ Feil ved at gjøre saa